

Sygn. akt VII K 451/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015r. sprawy:

A. Ł.

ur. (...) w O., syna J. i B. z d. C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 marca 2015r. w ruchu lądowym w miejscowości G. na ulicy (...) gm. S. prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie 0,95 mg/l, II badanie 0,97 mg/l, III badanie 1,00 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), przy czym był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

- tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

orzeka

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42§2 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (czterech),

III. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 120 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 451/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 marca 2015r. A. S. (1) przebywał u siebie w domu w miejscowości W.. W godzinach wieczornych wymieniony zauważył stojący nieopodal jego posesji samochód osobowy. Był to V. (...) o nr rej. (...). Widok obcego pojazdu w pobliżu jego posesji wzbudził zaniepokojenie A. S. (1), gdyż okolica gdzie mieszka jest odludna, a wymieniony w przeszłości został kilkakrotnie okradziony.

Wymieniony wsiadł w swój samochód i pojechał sprawdzić kto parkuje obok jego posesji. Gdy podjeżdżał do tego pojazdu jego kierowca, którym był A. Ł., próbował chować się pod deskę rozdzielczą. A. S. (1) jednak go zauważył, pytając co tam robi. A. Ł. był sam w pojeździe. W ręku trzymał butelkę piwa. Na pytanie A. S. (1) odpowiedział, że na kogoś czeka, nie chciał jednak powiedzieć na kogo. Zachowanie A. Ł. wydało się A. S. (1) podejrzane. Wymieniony

postanowił zadzwonić więc na Policję, informując o tym A. Ł., który w czasie gdy A. S. (1) rozmawiał z Policją nagle ruszył, szybko stamtąd odjeżdżając.

A. S. (1) pojechał za nim, pozostając w kontakcie telefonicznym z Policją i informując, gdzie się znajdują.

Wymienieni poruszali się drogą(...), jadąc przez O. w kierunku na O.. W miejscowości G., gm. S. A. Ł. wjechał w ulicę (...), wjeżdżając w ślepią uliczkę, gdzie nie mógł kontynuować jazdy, w związku z czym zatrzymał samochód, wysiadając z niego i próbując uciekać, został jednak zatrzymany przez A. S. (1).

W tym czasie na miejsce przyjechał patrol Policji, którego funkcjonariusze po ustaleniu, iż A. Ł. nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi ukarali go mandatem karnym w kwocie 500 zł, który wymieniony przyjął.

Z uwagi na to, iż funkcjonariusze Policji wyczuli od A. Ł. woń alkoholu został on też poddany badaniu na urządzeniu typu Alkometr 2.0, które to badanie przeprowadzone o godzinie 20.49 wykazało u niego 0,95 mg/l, o godzinie 20:52-0,97 mg/l, zaś o godzinie 21:18- 1 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

A. Ł. był już karany za czyn z art. 178a§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 05.10. 2011r. w sprawie o sygn. VII K 986/11, który to wyrok uprawomocnił się w dniu 13.10. 2011r., jak również był karany za czyn z art. 178a§4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27.09.2012r. w sprawie II K 1097/12, który uprawomocnił się w dniu 05.10.2012r.

(dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu k: 3, zeznania A. S. (2) k: 35v, 8v, A. S. (1) k: 36, 9v, odpis wyroku w sprawie II K 1097/12 k: 17, odpis wyroku w sprawie VII K 986/11 k:22).

Oskarżony **A. Ł.** w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k: 20).

W czasie rozprawy oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż auto stało na ulicy w G., nikt nim nie jechał pod wpływem alkoholu. Żaden patrol Policji go nie zatrzymywał. (...) nie odpalało, on był w jego pobliżu. Pojawili się policjanci i jakiś pan, który naruszył jego nietykalność. (...) było jego, stało tam zepsute. Przyjechał nim tam i spożywał alkohol. Był sam. Nie wracał, bo auto się zepsuło. Zabrał je potem jego kolega, który jakoś je uruchomił.

(wyjaśnienia oskarżonego k: 35-35v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zrzucanego mu czynu nie zasługiwały na wiarę, albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków A. S. (2) i A. S. (1).

W ocenie Sądu wyjaśnienia te stanowiły jedynie wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony, zmierzającej do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej za popełniony czyn zabroniony.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. S. (2) i A. S. (1), opierając się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

A. S. (2), funkcjonariusz Policji, który dokonał badania oskarżonego na zawartość alkoholu, opisał okoliczności przeprowadzonej interwencji. Wymieniony w szczególności wskazał, iż podczas pełnienia służby patrolowej z polecenia dyżurnego udał się na trasę (...) w kierunku O. w związku z przekazaną przez dyżurnego informacją, że za samochodem V. (...), którego kierujący może znajdować się po wpływem alkoholu jedzie zgłaszający interwencję. W miejscowości G. na ul. (...) zauważyli dwa samochody i mężczyznę, który trzymał drugiego mężczyznę. Ten, który trzymał był zgłaszającym. Oskarżony był kierowcą V. (...). Nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, za co został ukarany mandatem w kwocie 500 zł, który przyjął, przyznając, że tym samochodem

kierował. Ponieważ była od niego wyczuwalna woń alkoholu, został poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, co dało wynik około 1 mg/l w wydychanym powietrzu.

Natomiast A. S. (1), który powiadomił Policję, wskazał, iż zaniepokoił się, gdy zobaczył stojący obok jego posesji samochód, gdyż wcześniej został okradziony. Podjechał do tego samochodu, był to V. (...). Oskarżony był w środku, najpierw chował się przed nim, on jednak go zauważył i zapytał co tu robi, na co ten nie udzielił mu odpowiedzi, początkowo podając, że na kogoś czeka, ale nie wskazując na kogo. Świadek podał też, iż oskarżony trzymał w ręku butelkę z piwem. Gdy powiedział, że dzwoni na Policję oskarżony szybko stamtąd odjechał. Był sam w samochodzie. Świadek pojechał za nim, przez telefon informując Policję, gdzie się znajdują. W miejscowości G. oskarżony zjechał w ślepią uliczkę i nie miał możliwości kontynuowania jazdy. Zatrzymał samochód i zaczął uciekać, ale świadek go zatrzymał, bo chwili zaś nadjechał patrol Policji. Wskazał też, iż od oskarżonego czuł woń alkoholu, było po nim widać, że jest pod jego wpływem.

W czasie rozprawy dodał, iż oskarżony przejechał około 10 km, jadąc ok. 140 km/h. Przez cały czas miał go w zasięgu wzroku. Podniósł też, iż oskarżonego wtedy zobaczył pierwszy raz i nie był z nim w żadnym konflikcie.

W ocenie Sądu zeznania wskazanych świadków w pełni zasługują na wiarę, są one spójne, logiczne, wzajemnie korespondują pomiędzy sobą, pochodzą też od osób obcych dla oskarżonego, nie zainteresowanych bezpośrednio rozstrzygnięciem niniejszej sprawy, brak przy tym jakichkolwiek powodów, aby zeznaniom ich odmawiać wiarygodności i mocy dowodowej.

Wskazać należy, iż z zeznań tych wynika jednoznacznie, iż oskarżony wbrew temu co wyjaśniał, prowadził samochód, zaś z protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, odnośnie którego to dokumentu w ocenie Sądu brak podstaw do podważania jego treści, wynika, iż znajdował się on w stanie nietrzeźwości, co zresztą wynikało również z zeznań ww świadków, którzy wskazywali m.in. na wyczuwalną od oskarżonego woń alkoholu.

Brak również podstaw do kwestionowania znajdujących się w aktach sprawy odpisów wyroków w sprawach II K 1097/12 i VII K 986/11, z których wynika, iż A. Ł. był już karany za czyn z art. 178a§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 05.10. 2011r. w sprawie o sygn. VII K 986/11, który to wyrok uprawomocnił się w dniu 13.10. 2011r., jak również był karany za czyn z art. 178a§4 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27.09.2012r. w sprawie II K 1097/12, który uprawomocnił się w dniu 05.10.2012r.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności stwierdzić należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków S. i S. oraz w postaci protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego i ww odpisów wyroków, daje pełne podstawy do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a wina jego nie budzi wątpliwości.

Z materiału tego wynika, iż w dniu 29 marca 2015r. A. Ł. prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) w miejscowości G., gm. S. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, którym to zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a§4kk.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd zgodnie z dyrektywami z art.53§1 k.k. baczył, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz aby spełnione zostały cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Sąd miał tu na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu widoczny w rodzaju dobra, w które godziły działania wymienionego, albowiem prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości oskarżony stwarzał zagrożenie nie tylko dla własnego życia i zdrowia, lecz także dla życia i zdrowia pozostałych uczestników ruchu drogowego, zwłaszcza, iż świadek S. opisując sposób jazdy oskarżonego wskazywał, iż poruszał się on dość szybko,

gwałtownie odjeżdżając i próbując przed nim uciec, co tym bardziej świadczy o tym, iż oskarżony stwarzał poważne zagrożenie w ruchu drogowym.

Sąd miał tu również na uwadze jako okoliczność obciążającą dotychczasową karalność oskarżonego, który był karany wyrokami Sądu Rejonowego w Olsztynie: z dnia 05.10.2011r. w sprawie VII K 986/11 za czyn z art. 178a§1 kk, z dnia 27.09. 2012r. w sprawie II K 1097/12 za czyny z art. 244 kk i z art. 178§4 kk oraz z dnia 30.04. 2012r. w sprawie VII K 6/14 za czyny z art. 202§2 kk, przy czym wyrokiem w sprawie II K 1097/12, który uprawomocnił się w dniu 05.10.2012r. i w sprawie VII K 6/14, który uprawomocnił się w dniu 08.05.2014r., orzeczono wobec wymienionego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres lat 5 tytułem próby, co wskazuje, iż przypisanego mu obecnie czynu dopuścił się on w okresie próby.

Sąd nie dopatrzył się natomiast po stronie oskarżonego istotnych okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając iż jest ona adekwatną dolegliwością za czyn, którego wymieniony się dopuścił, realizując wobec niego w wystarczającym stopniu cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uznał, mając w szczególności na uwadze dotychczasową karalność oskarżonego, iż wobec wymienionego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przyjęcie, iż wymieniony w przyszłości będzie przestrzegać obowiązującego porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Poprzednio orzekane kary, w tym za przestępstwo tego samego rodzaju, jak obecnie popełnione przez oskarżonego, nie uchroniły go od ponownego popadnięcia w konflikt z prawem, co więcej czynu tego dopuścił się on w okresie próby, co wskazuje, iż wymieniony jest sprawcą zdemoralizowanym, wobec którego jedynie kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnej postaci jest w stanie zrealizować swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wdrażając go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 42§2 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4, uznając iż zakaz w takim wymiarze odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, w szczególności biorąc pod uwagę stopień nietrzeźwości wymienionego.

Sąd zastosował wobec oskarżonego zgodnie z art. 4§1 kk przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji tj. obowiązujące w czasie popełnienia przypisanego mu czynu, mając na uwadze, iż przepisy w tym brzmieniu są względniejsze dla oskarżonego, aniżeli obecnie obowiązujące, zwłaszcza biorąc pod uwagę, iż zgodnie ze znowelizowaną treścią art. 42§3 kk, która weszła w życie 18 maja 2015r. w wypadku skazania za czyn z art. 178a§4 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, w tym należną opłatą, mając na uwadze, iż wymieniony pracuje, osiągając miesięczny dochód w wysokości około 1000-1500 zł, jest też kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu, a zatem posiada on środki, które pozwalają mu na uiszczenie tychże kosztów.